

WAT ELKE
WIELERFANAAT
WETEN WIL

HET GEHEIM VAN DE EENZAME FIETSER

GIACOMO PELLIZZARI

SPORT

GIACOMO PELLIZZARI

Het geheim van de
eenzame fietser

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Il carattere del ciclista*
Oorspronkelijke uitgever: Utet, Milaan,
Vertaling: Aniek Njikiktjien
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Giacomo Pellizzari
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2015 Giacomo Pellizzari
Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 654 7 | NUR 320

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.
Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door
middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor David Bowie,
en voor wie zich minstens één dag
een held heeft gevoeld*

Inhoud

Inleiding 9

- De ondoorgrondelijke: Gianni Bugno 13
 - De kanjer: Fabian Cancellara 35
- De onverstandige: Claudio Chiappucci 57
 - De introverte: Laurent Fignon 77
 - De pechvogel: Felice Gimondi 99
 - De taaie: Bernard Hinault 119
 - De nederige: Miguel Indurain 143
 - De gulzigaard: Eddy Merckx 165
- De vrijgevige: Francesco Moser 183
 - De koppige: Marco Pantani 205
 - De pocher: Peter Sagan 229
- De onsympathieke: Beppe Saronni 253
 - De rockster: Bradley Wiggins 275
- De opschepper: Lance Armstrong 295

Inleiding

Veel wielrenners hebben karakter, maar slechts enkelen zijn dankzij hun karakter legendarisch geworden. In de afgelopen veertig jaar heb ik er veertien geteld – over hen gaat dit boek. Ik was benieuwd wat het magische ingrediënt was dat hen tot speciale figuren transformeerde, direct herkenbare popiconen die in staat waren zich van de rest van de groep te onderscheiden.

Zo vroeg ik me af: wat maakt Merckx gulzig en Moser vrijgevig? Pantani koppig, Armstrong een opschepper en Sagan een pocher? En waarom is Indurain nederig, Bugno ondoorgrondelijk en Gimondi een pechvogel? Wat heeft Saronni onsympathiek gemaakt, Wiggins een rockster en Cancellara een kanjer? En wat te zeggen van de taaie Hinault, de introverte Fignon en de onverstandige Chiappucci?

Misschien zijn ze alleen maar uniek door hun inspan-

ning. Als echte ‘wielerfan’ dacht ik dat dat het was, het afzien, de sleutel tot succes. Zo begrijp ik zelf, als ik me in de haardspeldbochten van de Stelvio of de Mortirolo uit de naad fiets, beter wie ik ben, wat mijn echte ‘karakter’ is. Terwijl ik de kracht uit mijn tenen haal om in het wiel te blijven zitten van de wielrenner voor me die sneller gaat dan ik, merk ik dat het geen zin heeft om me te verstoppen. Die persoon daar, op dat precieze moment, ben ik. Naakt en weerloos. Bij inspanning worden onze verdedigingsmuren inderdaad lager, we kunnen ons niet meer verbergen.

En juist op die momenten komt ons karakter naar buiten. Het laat aan iedereen en onszelf zien wie we werkelijk zijn. Daarin lijkt de fiets op alcohol, een buitengewoon ontremmend mechanisme. Of op de divan van de psychoanalyticus, een geweldig instrument tot zelfkennis. En zo ben ik me gaan afvragen waarom dat allemaal niet ook voor hen zou gelden, de professionele wielrenners. Het antwoord dat ik vond, is dat het voor profrenners eens te meer geldt. Het effect is in hun geval zelfs nog sterker.

Natuurlijk kan niet iedereen een persoonlijkheid zijn en die tot in het extreme uitdragen. Daar is moed, de juiste lichamelijke en mentale instelling en onbevangenheid voor nodig. Slechts enkele wielrenners zijn daarin geslaagd. En die weinigen hebben dat met volharding gedaan, alle gevolgen acceptierend, tot het betalen van een hoge tol. Dat geldt voor iedereen van

wie de verhalen in dit boek staan: mijn favorieten.

De een heeft een heleboel gewonnen, soms bijna alles, de ander heeft niets gewonnen, of – in het slechtste geval – alles verloren. Sommigen zijn nog actief, anderen zijn al een tijdje gestopt en weer anderen zijn tragisch heengegaan. Eén ding is zeker, niemand van hen is onopgemerkt gebleven. Want het waren allen bovenal sterke karakters. Allen belichaamden een archetypische manier van zijn als een samenvatting van een persoonlijkheid. Hun psychologisch profiel werd uiteraard gekenmerkt door hun successen, maar ook en vooral door hun valpartijen, grillen, rituelen en hun gedrag buiten de wedstrijden. Kleine, ogenschijnlijk onbelangrijke tekenen, die in werkelijkheid absoluut verhelderend waren. Zoals de moedeloosheid na een slechte etappe of de ontroering na een geslaagde ontsnapping. Of ook, waarom niet, een vreemde verzameling rockgitaren.

Bij alle veertien wielrenners uit dit boek was dat hetgeen mij interesseerde. De x-factor die ze tot unieke personen maakte, geboren om geliefder te zijn dan anderen. Uiteindelijk denk ik dat ze zo speciaal zijn geweest omdat ze ons de mogelijkheid hebben geboden ons met hen te vereenzelvigen. Om ons gedurende minstens één dag zoals hen te laten voelen. Omdat ze authentieke emoties overbrengen die in wezen ook de onze zijn, passies en gevoelens die ook wij koesteren.

Wie heeft nooit de moed van Hinault gehad of de

heldere waanzin van Chiappucci? Wie heeft nooit de onstuitbare aandrang tot zondigen gevoeld van Peter Sagan?

Wat hier voor je ligt, is een galerij van fietsiconen, en tevens een overzicht van menstypen waarin we ons kunnen herkennen. Want in feite zijn wij allemaal, minstens één keer, net als zij geweest.